

A Délmagyarország portyázó brigádja jelenti:

A kiváló munkaszervezéssel, a technológiai fegyelem betartásával jelentősen emelkedett a munka termelékenysége a Falemezgyárban

A felszabadulás előtti időben a kapitalisták csak akkor létesítettek iparvállalatot, ha azok hasznát ígérték számukra. Így létesült közvetlen a II. világháború előtt Szeged határában a budapesti országút mellett a mai Falemezgyár. Modern, korszerű gépekkel szerelték fel a gyárat. A magántőkés vállalkozó mögött ott állt a mindenható nagy bank és a remélt busás haszon bőkezűvé tette a bank vezetőjét. Olyan gépeket hoztak, amelyek az akkori magyar furnér és lemeziparban egyedülállóak voltak. A dolgozóknak filléres keresetet, a tőkésnek busás hasznót hozott a modern gyár.

Ebben a modern gyárban a mi szocialista termelési viszonyaink között, a dolgozó nép kezében megszaporozódott a termelékenység a dolgozók javára. Az üzemi termelése ma

330 százalékkal több,

mint a felszabadulás előtt!

A Szegedi Falemezgyárban az utolsó egy-két esztendőben olyan műszaki intézkedéseket tettek, amelyek jelentősen meggyorsítják a gyár termelvényeinek átfutási idejét, nagymértékben megkönnyítik a dolgozók munkáját. A nyersanyagmozgatás könnyítésére és gyorsítására saját maguk készítettek a vagonkirakáshoz villannyal meghajtott darut. A múlt évben közel 3 kilométeres új színházutat létesítettek a rönktér és ma már a gömbfát tároló medencék mindkét oldalán színházutat van. Használt anyagból az Autójavító Vállalat egy kis vontatómozdonyt készített a gyár dolgozóinak. Ennek a mozdónynak a segítségével

az üzem legnehezebb munkáját, a rönkök mozgatását gépesítették.

A kis mozdony vontatja a rönköket a tároló medencékhez, de ez a mozdony húzza is ki csűrő segítségével a gömbfát a medencéből. Így szabaddá lett az üzem sok dolgozója a súlyos, nehéz testi munkától és így gyorsult meg a munka.

A termelő gépekhez mindig megfelelő méretű anyag kerül. Ezzel is biztosítják a gépek jó kihasználását, a munka folyamatosságát. Ugyanakkor a technológiai fegyelmet pontosan betartják. Minden művezetővel, gépkezelővel írásban közlik a saját munkájukra vonatkozó technológiai eljárást, amit mindenki kötelességszerűen be is tart. De ezen felül a gyár összes művezetői külön szakmai tanfolyamokon sajátítják el nemcsak a gyártás technológiáját, hanem tanulmányozzák a fát, mint nyers-

anyagot s annak minden tulajdonságát alaposan megismerik.

A Szegedi Falemezgyárban az ötéves terv eddigi teljesítésének grafikonja egyre felfelé ívelő utat mutat. 1950 elejétől kezdve ezideig lemezgyártásban 182 százalékkal, bútortárgygyártásban 190 százalékkal emelkedett a termelékenység. Ugyanakkor pedig a munkáslétszám csak 104 százalékkal emelkedett. Az üzem szocialista akkumulációja jóval túlszárnyalja más hasonló üzemek akkumulációját.

A Gazda-mozgalmat is jól valószínűsítik meg. Olyan anyagokat, melyeknek nagyrésze azelőtt tüzelőanyag lett, feldolgoznak kisebb méretű lemezek termelésére. Ezeket a bútortárgygyártás jól fel tudja használni. A Gazda-mozgalmat alkalmazása naponta körülbelül négy köbméterrel

növeli a lemeztermelést,

emeli az anyagkihasználást, csökkenti a selejtet.

A május 17-i választás tiszteltére az üzemfenntartó műhely vállalta, hogy a bútortárgygyártás második szarítóját is elkészítik. A vállalat becsülettel teljesítették és ezzel megkésztették a deszkaszarító kapacitását. A Szegedi Falemezgyár laboratóriuma is bizonyítja a szocialista termelés magasrendűségét. Az üzem műszaki dolgozói nem topognak egyhelyen, hanem állandóan kísérleteznek azon, hogyan lehetne a külföldről behozott ragasztóanyagokat belföldivel pótolni. Új technológiai folyamatok kísérleteznek a laboratóriumban felállított miniatűr gépek. Most kísérleteznek azon, hogyan lehetne infravörös sugarú lámpákat használni a furnérlemezek szárításához. Újításokkal is hozzájárulnak az üzem dolgozói a termelés növeléséhez. Ebben az évben már 17 újítást vezettek be. Most egy olyan újítással kísérleteznek, amelynek megvalósításával a lemezek bakelizálását olcsóbbá teszik és ennek bevezetésével közel félmillió forintot takarítana meg az üzem.

A mindenirányú jó munkának bizonyítéka az, hogy a termelési átfutási időt az országos normatívához viszonyítva, a lemez 32,2, a bútortárgygyártás pedig 46,8 százalékkal csökkentették! De az üzem vezetősége, karöltve a dolgozókkal, nem áll meg. Még ebben az évben a lemezgyártásnál két párhuzamos

szalagrendszert vezetnek be.

Az egyiken a száraz eljárással, másikon pedig a nedves eljárással készült lemezeket fogják gyártani. A nedves eljárásnál például lehántolt lemezeket transzportörrel felviszik a magasba, az ollóhoz, hogy alatta a helyet ki lehessen

használni — aztán feldarabolják és onnan a vizesfurnér osztályozóba, majd az enyvelőhordóra kerül a lemez, ahol egy úgynevezett lapozó összerakja a bevezetett furnért. Innét tolpádon bekerül a présbe. A hulladék eltávolítását a padlószint alatt működő transzportör szalag végzi. Ez az átalakítás minden feltétele már megvan, csak négy motorolló hiányzik, melyet eddig csak külföldről lehetett beszerezni, de ma már ezt is Magyarországon gyártják az üzem részére.

Ezek az eddigi eredmények és ezek a közeljövő tervei a Falemezgyár dolgozóinak az átfutási idő csökkentésére, a munka termelékenységének növelésére, az anyag jobb kihasználására, hogy népünk nagyszerű programját megvalósítsuk.

Török Attila,

a Falemezgyár kormánykintüntetett főmérnöke,

Barát János,

a »Délmagyarország« tudósítója,

Markovits Tibor,

a »Délmagyarország« munkatársa.

Minden nap 100 százalékos minőség mellett teljesítik tervüket a Ruhagyár DISZ szervezetének tagjai

A választási ifi-műszak ideje alatt a Ruhagyár fiataljai együttesen harcoltak a Népfront győzelméért. DISZ-fiatalaink a termelésben minden nap kiemelkedő eredményt értek el. A mostani taggyűlésen elhatároztuk, hogy a választási munkaverseny tapasztalatait felhasználva készülünk a Béke Világutazás budapesti ülésére és a IV. Világifjúsági Találkozóra és a következőket vállaltuk:

1. Minőségi munkánk 100 százalékos megvalósításával harcolunk a félváltási terv sikeres teljesítéséért, hogy elnyerjük az élizem-jelvényt.

2. Üzemünkben minden fiatal beszervezzük a DISZ-be.

3. Munkamódszer-tudással segítjük az ifjúmunkásokat, hogy egyetlen egy se legyen, aki normán alul teljesít.

4. Jó agudatós munkával üzemünk minden ifjú dolgozóját a »Szabad Ifjúság« előfizetőjévé szervezzük.

A Béke Világutazás budapesti ülésére és a bukaresti Világifjúsági Találkozó tiszteletére a 2-es terem ifi-békeszolgája versenyre hívja ki üzemünk minden egyes dolgozóját. Válaszuk, hogy tervüket minden nap teljesítik, munkájuk minőségét 98,8 százalékról 100 százalékra javítják. A Világifjúsági Találkozó megkezdése előtt egyhetes békeműszakot tartanak.

A Ruhagyár DISZ-szervezete

Kodály Zoltán vezényeli az összkart a mai „Ifjúsági dalos ünnep“-en

Az Országos Filharmónia 1953. május 30-án, ma, szombaton délután 5 órakor az újszegedi szabadtéri színpadon — rossz idő esetén fél 5 órakor a Szegedi Állami Nemzeti Színházban — a Gyermekek-hét keretében ifjúsági dalos ünnepet rendez. Szerepelnek a szegedi óvó-

dák, az általános iskolák úttörő énekkarai, a Pedagógiai Főiskola és a Zeneművészeti Szakiskola kórusa. A műsoron Kodály Zoltán kórusművei szerepelnek. Az 1200 tagú összkart Kodály Zoltán kétszeres Kossuth-díjas, a Magyar Népköltésárság kiváló művésze vezényli.

A tanulmányi eredmények javítása a békeharc jegyében válik igazán szép és nemes törekvéssé

A Pedagógiai Főiskola dolgozói, hallgatói készülnek június 15-re

Az évvégi vizsgák hallgatókat és tanárokat egyaránt keményen foglalkoztató időszakát megállítja olyan jelentőségű esemény, mint a választások, vagy a Béke Világutazás budapesti ülésének kezdése. Nem azért, hogy kiköcskentse őket a felelősségteljes, komoly munkából, hanem, hogy új erőt merítve dolgozzanak az alaposabban felkészültségért, a jobb eredményekért.

A Pedagógiai Főiskola Békebizottsága egész évben abban a szellemben dolgozott, amelyet Benke Valéria elvtársnő, az Országos Magyar Békatanács titkára így fogalmazott meg:

»Az teljesíti igazi békeharcos feladatát, aki a saját munkakörében a lehető legjobb szakmai munkát végzi.«

Ezt iparkodott megvalósítani a Főiskola minden békeharcosa. Emellett azonban állandóan ott volt a Békebizottság szeme a külpolitika eseményein és es napok röpgyűléseken tiltakoztak a Rosenberg-házaspár elítélésére ellen, a Bizottság táviratban fordult illetékes fórumokhoz az ítélet megváltoztatása ügyében. Figyelemmel kísérte a Bizottság a koreai eseményeket és részletes beszámolóban tájékoztatta a dolgozókat a frontheletről, a háború borzalmait, a koreaiak életéről, hogy ébrentartsa ezzel is a békéért vívott harc lendületét.

Tanárok és hallgatók egyaránt kapcsolatba kerestek neves külföldi békeharcosokkal.

Kiss István főiskolai tanár Dembomsky lengyel biológussal vette fel a kapcsolatot. Kövesdi Pál tanár pedig Ta-Kuan-Bu koreai fizikussal folytatott szak-

mai levelezést, mely bizonyára értékes és gyümölcsöző lesz a fizikai tanszék munkájára nézve.

A Főiskola tanítási óráin sokszor történik utalás a békemozgalomra.

Irodalomórákon felhívják a hallgatók figyelmét a békével kapcsolatos gazdag szépirodalmi anyagra: a zenetanszéken egyre több békedal próbája hangzik. A tanulmányi eredmények javítása a békeharc jegyében vált igazán szép és nemes törekvéssé.

Az egész ország június 15-re való készülődésében a Pedagógiai Főiskola Békebizottsága is részt vesz. Amikor napkeletől-napnyugtáig gyermek és anya, bányász és író, orvos és dolgozó paraszt szíve egyet dobog: békéért, a főiskola dolgozói is átérzik annak jelentőségét, hogy éppen fővárosunkban jelennek meg a jól ismert barátok, békeharcosok, hogy üléseiken megvitassák a világ béke helyzetét.

A főiskolai dolgozók az államvizsgák zavartalan lebonyolítását és eredményeinek cmelését tűzik ki célul.

Ez az adminisztrációs kar pontos munkáját, a tanárok részéről pedig áldozatos és fáradtságot nem ismerő korrepetáló és konzultációs munkát jelent. Ha a világ más pontjain ártatlanok vére hullik a békéért, emberfeletti szenvedéseket viselnek el azért, hogy a háború pusztító tüze lángba ne borítsa az egész földkerekséget, nekünk fokozott munkával védeni kell eddigi békés életünk eredményeit, erősíteni hazánkat, a tervben ígért kezdő ragyogó jövőt.

Mucsi Józsefné
főiskolai béketitkár,

Jugoszlávia gazdasági élete a külföldi monopolisták érdekeit szolgálja

Gy. Yrelj, a »Za Szocializmusku Jugoszláviju«-ban, a Jugoszláv Hazaifak Szövetségének Moszkvában megjelenő lapjában a többi között így ír:

Az imperialisták a Tito-Rankovics klikk segítségével Jugoszláviát gyarmattá változtatták. Az ország politikai és gazdasági életének minden területét hatalmukba kerítették.

A Tito-klikk szélesre tárta kapuit a külföldi tőke korlátlan behatolása előtt. A külföldi tőke behatolás módszerei egészen különbözök. Az amerikai tőke egyrészt »segély«- és hitel formájában hatol be a jugoszláv gazdasági életbe, másrészt pedig a jugoszláv üzemekben eszközölt közvetlen beruházások útján.

Az »Ekonomszka Politika« című titóista folyóirat is elismeri, hogy az amerikai tőkét szolgáló »nemzeti-újjaépítési és fejlesztési bank« a legfontosabb jugoszláviai üzemek iránt érdeklődik. Tőkebefektetéseket eszközölt a bank a benovicsi, avaresi, abelenjei, abezai, szagorjei, a krekai, a kolubari bányákban, a zenicai vasgyárban, a szisaki hengereműben, a sztriscsei alumíniumgyárban, a szvetoránvevoi kábelgyárban, a zrenjanini keményítőgyárban, a legnagyobb cementgyárban, a paratyni üveggyárban, a blazsui tőbblémezgyárban, sőt a jugoszláv vasúti, tengeri és légi forgalomban is. Az amerikai monopolisták koncentrálnak a jugoszláv ipart. A legnagyobb bányákat és üzemeket kisebbekkel egyesítik és monopolisták jellegű, úgynevezett »közösségeket« alakítanak.

A burzsoá sajtó szerint az amerikaiak jugoszláviai tőkeberuházásai 100 százalékos nyereséggel járnak. Busás haszonra tesznek szert az angol, a nyugat-európai és a francia monopolisták is.

A mai Jugoszlávia a kapitalista országok nyersanyagszállítója. A belgrádi hatalombitorlók már a múlt évben kötötték Allen-Tito és Allen-Kardeljefe szerződéseket arra kötelezték magukat, hogy »továbbra is megkönnyítik az Egyesült Államok számára szükséges nyersanya-

gok és félkészárak termelését és kivitelét«.

Titókék, hogy az amerikai monopolisták a jugoszláviai természeti kincsek kirabolását megkönnyítsék, nemcsak a külkereskedelmi monopoliumról mondtak le, hanem sok árucikk, elsősorban az amerikai áruk behozatali vámját is eltörlötték.

Jugoszlávia kivitele világosan mutatja az ország gyarmati helyzetét. Mint a titóista »Borba« 1952. június 17-i száma írta, Jugoszlávia akkori összkivitelének 33 százaléka nyersanyag és mezőgazdasági termék, 60 százaléka félkészár, 7 százaléka készár volt. Az összehozatal 24 százaléka félkészár és 53 százaléka készár volt.

A titóisták évről-évre több, főleg stratégiai fontosságú nyersanyagot szállítanak a kapitalista országoknak, 1951-ben 9663 tonna rezt, vagyis a jugoszláv rézkivitelnek mintegy 61 százalékát, 40,892 tonna finomított ólmot, vagyis a jugoszláv ólmokivitelnek 76,6 százalékát szállították az Egyesült Államokba. Azok a stratégiai nyersanyagok, amelyeket Jugoszlávia exportál, elsősorban a támadó atlanti tömb hadigépezetének ellátására szolgálnak.

Jugoszláviában a polgári termékeket kegyesítő szolgáltató iparágak termelése évről-évre csökken. A jugoszláv mezőgazdaságot a Tito-klikk az iparhoz hasonlóan kétségbeesett helyzetbe sodorta. A legfontosabb gabonafajták termése egy év alatt 3,274.000 tonnával csökkent.

A jugoszláv gazdaság ilyen méretű kirabolása eredményezte azt a kétségbeesett helyzetet, amely Jugoszláviában jelenleg minden területen uralkodik. A munkások és alkalmazottak realbére állandóan csökken. A közszükségleti cikkek ára emelkedik. Ehínség tombol az országban, a betegségek ezer és ezer embert pusztítanak el.

Ezért a helyzetért teljes mértékben a belgrádi hatalombitorlók felelősek — állapítja meg végül a Jugoszláv Hazaifak Szövetségének lapja.

«Korea a szabadságért»

Emlékezés a kiállításról

Ha olyat akartok látni, ami megmutatja, milyen hős a nép, különösen akkor, amikor hazája megvédéséről van szó, nézzétek meg a koreai kiállítást Gyönyörű festmények a koreai művészek mély emberi ábrázással mutatják be népük hősi harcait az amerikai betolakodók ellen felejtethetetlen és a kiállítás.

E szavakkal számolt be Tóth Fehér Gyula, a Ruhagyár 10-es terem-műsere dolgozóitársainak a »Korea a szabadságért« kiállításán szerzett élményéről. Nem tudta kifejezni teljes egészében azt az érzést, amit a kiállítás hatása keltett benne. Csak nézte a képeket és eszébe jutott, Han Hjo Szan elvtárs, koreai követség vezetőjének kiállítás megnyitó szavai.

A háború eddig eltelt három éve alatt a koreai néphadsereg több mint egymillió ellenséges katonát semmisített meg, illetve tett harcképtelenné. Az amerikai imperialistáknak sohasem fog sikerülni a koreai nép legyőzése.

Képeztében ő is ott van a Gin Kan folyón való átkelésnél. Valóban

soha nem lehet legyőzni a koreai népet! — jut gondolatába. A koreai nép iránti szeretet és a közös ellenség eleni gyűlölet írja ég az arcán. S a képek meglevenednek előtte. Ni ott az öreg megsebesült paraszt, milyen szeretettel cipeli a hátán az a koreai katonát. Talán soha nem látták még életükben egymást s most vérell peesélik meg barátságukat.

A teremben a katona véres ruhája egy székre van téve. A sebesült a műtőasztalra, Magyar orvosok operálják. Amott már kiadták a parancsot: — átkelni a folyón! A bárkák már a vízen, a porton a polgári lakosság segít a rakodásnál. — Vigyék a löszert, semmisítsék meg az ellenséget — kiáltják búcsúzóul. Hogy összefonódik a néphadsereg és a polgári lakosság a harcban. A parasztok az éjszaka leple alatt vetnek kint a féléken. A város és az amerikaiak barbár támadásától, de a munka nem áll meg. A harcban nincsenek egyedül. Velük vannak a kínai önkéntesek s az egész világ békét akaró emberisége.

A Szovjetuniótól élelmet kaptak, s végtelen szeretettel hálátett szívvel nézik a drága Sztálin képet.

A békéért harcolnak, büszkén a győzelembe vetett hittel írják alá a Béke Világutazás felhívását és az életüket áldozzák érte. A gyűlölet lángja lobog minden becsületes ember szívében az amerikai betolakodók iránt. Megkínzott arcú, hős anyákat, öregeket hajtanak a kivégzési helyre. Cso O Kni, a koreai nép hősnője gusbakötött karral, megkínzottan, vérző homokkal, de elszántan áll a vállat az amerikai pribékek előtt. — Csak egy szót kellene mondani, hogy hol a partizánok tábora? A másik agyonkínzott hős partizán büszke tartással, fejével int. — Egy szót sem! A gaz hőnök csodálkoznak a hősnő magatartásán. A yenkik nem akarják tudomásul venni, hogy nincs az a kínzás, nincs az a megpróbáltatás, ami megtörné az igaz emberek seregét. Szóul védelmenél is egy maroknyi csoport maradt már, de a haladóknak utolsó tetteivel egy gránátot ad harcostársainak: — Az utolsó

csepp vérig... Kim Ir Szen elvtárs pedig biztatón néz rájuk. A vezér képe ott forrósítja minden koreai szívét...

A koreai művészek csodálatosan élethű ábrázolásban vetítik a kiállítás látogatói elé győzelmes harcukat. — A koreai nép szereti a kultúrát és művészetet. A koreai nép művésze különösen a felszabadulás után fejlődött ki hatalmas mértékben — mondotta Han Hjo Szan elvtárs. Valóban a mély tónusú keleti művészet ezernyi szépséggel csillogtatja gazdagságát.

Örülnek Szeged dolgozói, hogy megismerkedhetnek a koreai művészet alkotásával, amely még erősebb teszi a koreai és a magyar nép testvéri kapcsolatát. Eddig naponta több mint ezren látogatták meg a kiállítást és sokan írtak meg véleményüket. Janó Erzsébet, aki Hódmezővásárhelyről jött el a kiállítást megnézni, a következőket írta:

»A harcra hazaszeretettel láttuk a kiállítást. Az ábrázolás ez bennünk még harcossabb helytállásra ösztönöz.«

M. T.